Mirka Manáková

Araba nemiluj

MARENČIN PT

PT

Venujem svojmu manželovi Miroslavovi, ktorý stál pri zrode tejto knihy.

Venujem Dáši – tak, ako som ti to sľúbila, drahá.

Mirka Manáková

araba nemiluj

MARENČIN PT

© Mirka Manáková, 2016
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Sylvia Sachs
532. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-619-0

Nina meravo civie do stropu. Leží na zemi pod tenkou prikrývkou a do očí sa jej tlačia slzy. Kam sa to len dostala? Ako mohla klesnúť tak hlboko? Len matne si spomína na dnešnú noc, keď znova musela vyhovieť Karolovým zvráteným chúťkam. Nadvihne prikrývku a zistí, že je takmer úplne nahá, ak neráta ružové čipkované nohavičky. Prečo tu spala a odkedy tu už je? Mozog jej zlyháva pri každom pokuse rozpamätať sa na niečo. Karol jej dal nejaký prášok do vína a ona to musela vypiť. To je to posledné, na čo si spomína. V hlave jej treští a vybavujú sa len útržky, ktoré napokon radšej ani nechce vedieť. S odporom pozrie na Karola. Leží otočený chrbtom k nej a odfukuje. Holá lebka sa mu leskne a páchne z neho alkohol. Je zhnusená už len pri pohľade na neho. Postaví sa, rýchlo prejde do kúpeľne a celý obsah žalúdka vyvráti do záchodovej misy. Príšerne ju bolí hlava, no je to nič v porovnaní s tým, aká zranená je jej duša. Zahľadí sa na seba do zrkadla a premýšľa, kam sa pominul jej starý život. Sladký, bezstarostný život. Dala by čokoľvek za to, aby ho mohla žiť znova. Je tu len týždeň, ale už teraz nevládze. Cíti sa špinavá a bezmocná. V kútikoch očí ma pozasychané slzy a cez ne jej tečú ďalšie. Už sa ani nenamáha

utierať ich. Sleduje ich pohyb na svojich lícach, ako pomaly stekajú a splývajú jedna do druhej a vytvárajú čierny potôčik. Vo svojich modrých očiach vidí beznádej. Zúfalstvo. Bolesť. Umyje si tvár, osprchuje sa a zavinie do hebkého županu, ktorý nájde visieť vedľa uterákov. Vyjde z kúpeľne a vráti sa do obývačky. Karol stále spí rozvalený na zemi a okolo neho sa povaľujú prázdne fľaše od alkoholu. Až teraz si uvedomí, že Laura tu nie je, a pohľadom ju hľadá. V stave, v akom bola, mohla zaspať kdekoľvek. Znepokojene sa rozhliada a napokon vybehne po schodoch do Laurinej spálne. Iba čo vstúpi, hneď si všimne odchýlené balkónové dvere. Sestra fajčí na balkóne a otupene zíza do prázdna. Nad čím asi tak môže premýšľať?

„Dobré ráno," pozdraví ju. Laura posledný-krát lačne potiahne z cigarety, zahasí ju a otočí sa k nej.

„Ahoj."

Prehrabne si svoje tmavé vlnité vlasy a zaklipká dlhými mihalnicami. Sú síce sestry, ale úplne rozdielne. Laura sa veľmi podobá na otca, vysokého a tmavovlasého muža s ostrými črtami tváre, zatiaľ čo Nina je útla blondínka podobná svojej mame. Aj keď o svojich rodičov prišli už ako deti, ich fotografie si dodnes zachovali. Laura sa zamračí. Pohľad na Ninu ju vôbec neteší, pretože jej tvár je strhaná a bledá, ba v očiach má aj slzy.

„Ako si sa vyspala?"

Nervózne si zapáli ďalšiu cigaretu. S tou ma-

lou bude mať čo robiť, kým ju privedie k rozumu. Zrejme musí byť na ňu tvrdšia a vysvetliť jej, že neustálym fňukaním ju už unavuje.

„Nič moc," odvetí Nina plačlivo. Laura ju chytí za bradu a prinúti ju pozrieť sa na ňu.

„Už zasa reveš?" prevráti oči a s povzdychom klesne do prúteného kresla.

„Máš iba osemnásť, ja dvadsaťdva. Som staršia a skúsenejšia, mala by si počúvať moje rady," dohovára jej.

Vonku je príjemne teplo a toto je jediné miesto, kde môžu tráviť svoj voľný čas bez Karola. Ak idú do mesta, vždy ich sprevádzajú aj Karolove gorily. Samy sa môžu pohybovať len v dome a na balkóne, niekedy aj v záhrade, ale len pod dozorom. Karol si ich stráži, pretože sú jeho majetkom a o ten on nemieni prísť. Laura zažmurká cez slnko a ukáže Nine kreslo, do ktorého si má sadnúť. Tá sestru poslúchne a spustí sa vedľa nej, obracajúc tvár k slnku. Privrie oči. Chvíľku pokoja si vychutnáva a praje si, aby tento moment nikdy neskončil.

Opakom ruky si utrie slzy a potiahne nosom. Vyzerá ako malé dievčatko, ktorému sa stratila mama, na rozdiel od Laury, ktorá pôsobí svetáckym, sebavedomým dojmom. Nina jej nerozumie. Ako môže byť taká pokojná a bez nejakej hanby predávať svoje telo a tváriť sa pritom, akoby sa nič nestalo? Laura jej vždy tvrdí, že o nič nejde, len si proste užije a bude po všetkom. A ešte k tomu dostane aj prachy, o akých sa jej

ani nesnívalo. No nie je to tak, ako tvrdí. Nina to vníma inak. Je to pre ňu ponižujúce a stresujúce, cíti sa pri tom ako handrová bábka bez duše. No Laura to nechápe. Myslí si, že drogy jej pomôžu, no len čo pominie ich účinok, iba trpí. V živote jej nebolo príšernejšie. Uľaví svojej duši aspoň tým, že sa vyplače.

„Prosím ťa, prestaň už toľko fňukať!“ zahriakne ju znova Laura.

„Čo to nechápeš, ja to tu už dlhšie nevydržím, musím odtiaľto vypadnúť!“ narieka Nina. Sestra do nej zabodne oči a varovne nadvihne prst.

„Čuš! Vieš, koľko prachov som za teba dostala?! Musíš vydržať, nebuď ako malá, veď o nič nejde, časom si zvykneš a bude všetko dobré.“

Nina iba pokrúti hlavou. „Pozri sa na seba, si ako troska.“

„Čože?!“

„Videla si sa v zrkadle? Môžeš byť nalíčená, mať pekné šaty, hromadu mužov okolo seba, ale si šťastná? Takto si si predstavovala svoj život? Naozaj takto?“ neudrží v sebe príval emócií, aj keď veľmi dobre vie, že za tieto slová môže zle dopadnúť. Jej sestra je krutá a arogantná, schopná všetkého. Nine je to však úplne jedno. Laura ju zmanipulovala a dostala do tohto domu pod zámienkou, že bude pracovať ako chyžná. Oklamala ju. Vlastná sestra. Hneď, keď prišla, dostala pár faciek od Karola a ten slizký had ju donútil robiť veci, ktoré nechcela. Laura sa pritom

na nich pozerala a vôbec ju netrápilo, že plače a kričí.

„Čo si to dovoľuješ, ako sa to so mnou rozprávaš? Jasné, že som šťastná, veď čo mi už len môže chýbať? Karol mi dáva dosť prachov na to, aby som bola spokojná!“

„Zasa tie peniaze. Vždy ti záležalo iba na peniazoch. A ja za tvoju nenásytnosť musím platiť. Spamätaj sa, Laura, predala si vlastnú sestru!“

Laura sa zaškľabí. „No a čo! Tie prachy mi za to stoja.“

Pohodí hustou hrivou a zahasí v poradí už druhú cigaretu.

„Tak strašne má nenávidíš?“ spýta sa Nina trpko. Vie, že peniaze boli pre Lauru vždy dôležité, ale nemohla tušiť, že kvôli ním zájde až tak ďaleko. Keby to len bola vedela, nikdy by jej nedôverovala a teraz by tu nemusela byť. V duši cíti hlboký smútok a premáha ju zúfalstvo. Ako ju má presvedčiť, že ona nie je stvorená pre tento život? Že práca pobehlice nie je pre ňu vôbec vhodná? Že to, čo urobila, je trestné, pretože je Karolovým komplicom a držia ju tu násilím. Toľkokrát sa jej snažila otvoriť oči, no akákoľvek snaha vyšla nazmar.

„To nie je nenávisť.“

„Chceš mi povedať, že ma máš rada? Vždy si myslela len na seba. Ty nevieš, čo je to láska...“

„Prestaň!“ Laura vyskočí z kresla, priblíži sa k nej a zúrivo na ňu gáni. Nina sa však nebojí. Po tom všetkom, čo za posledné dni prežila, ju

len tak niečo nepoloží. Zdá sa, že Lauru jej slová zasiahli, pretože stojí oproti nej a zviera päste. Vlnité vlasy sa skrúcajú okolo jej chudej tváre, ktorá je každým dňom bledšia. Daň za život, ktorý vedie, sa už začína na nej odzrkadľovať. Laura si uvedomuje, že sestra má pravdu. Skutočne netuší, čo je to láska, a zvlášť láska k mužom, lebo všetkých do jedného nenávidí. A Karol nie je výnimkou. So zaťatými zubami mu ponúka svoje telo a potom sa teší z prepychu, ktorý jej poskytuje. Mohla by žiť úplne inak, lenže problém je v tom, že ona nechce žiť inak. Pracovať niekde za pár drobných, na to ona nie je. Radšej strpí zopár mužských kreatúr, nechá ich, nech sa na nej vybúria, ale tá odmena jej za to stojí. Veď Karol sa o ňu stará dobre, dopraje jej blahobyt, aký nemá žiadne z dievčat v červenom dome. Červený dom je len kúsok odtiaľ a občas tam musí zájsť aj ona. No nie je to tak často a väčšinou si môže sama vybrať zákazníka. Nina sa zatiaľ červenému domu vyhla a je tu spolu s ňou, lebo Karol si ju potrebuje trochu vycvičiť. Laura sa však obáva, že s jej sestrou to bude mať veľmi ťažké.

„Skús ma pochopiť. Nemáme na výber – ani ty, ani ja. Keď ťa Karol prvýkrát uvidel, povedal mi, že ťa tu musí mať. Čo som mala robiť? Nejde len o to, že mi zaplatil. Ja som od začiatku vedela, že ty nie si na túto prácu vhodná, ale Karol by ma vyhodil na ulicu ako nejakého prašivého psa, ak by som mu nevyhovela."

Tak predsa jej ide len o prachy a vôbec ju ne-

trápi, čo chce ona. Nemá ju rada. Vlastná sestra. Nine sa chce opäť zvracať.

„Stále máš na výber," povie zdrvene.

„Tentoraz nie. Musíš tu ostať."

„Ale prečo?"

„Nedávaj mi hlúpe otázky. Chceš, aby sme skončili na ulici a pomreli od hladu? Môžeš byť rada, že nie si v červenom dome. Urobila som všetko preto, aby si tu ostala so mnou a nemusela spávať s desiatkami mužov denne. My sme výnimočné, Nina. Žiadna iná v červenom dome sa nemá tak dobre ako my. Raz za čas sa ti pritrafí aj nejaký iný chlap ako Karol, ale to hravo zvládneš!" presviedča ju a ona neverí vlastným ušiam. Nikdy si nezvykne, tým si je istá. Pripravili ju o všetko. O nevinnosť, sebaúctu.

„A čo tvoja sloboda?"

„Ako to myslíš?" Laura nadvihne tmavé obočie, ktoré má neprirodzene nalíčené čiernou farbou.

„Nie sme tu slobodné. Nemôžeme ísť von, kedy sa nám zažiada. Karol je nám neustále v pätách," protestuje Nina a hľadá všetky možné výhovorky. Verí, že sestru presvedčí, ako veľmi sa mýli. No tá je príliš zatrpknutá, zvyknutá na tento život a peniaze, o ktoré nechce v žiadnom prípade prísť.

„Vždy lepšie, ako byť bez prachov na ulici."

„Našli by sme si prácu, toto nie je jediný zdroj obživy," nevzdáva to. Laura sa len zasmeje a povrchne si ju premeriava.

„Sestrička, vždy si bola taká naivná. Myslíš si, že by som chcela pracovať za pár drobných? Toľko, koľko zarobíš tu, ti nikde inde nedajú."

„Ale ja kašlem na prachy! Nechcem tu byť, nechápeš to? Nechcem!" Vtom sa vo dverách zjaví Karol. Nina prehltne. Pri pohľade do jeho nahnevaných očí zaspätkuje.

„Čo si to povedala?!" zreve a zdrapne ju za vlasy. Nina, s búšiacim srdcom, na neho vyvaľuje oči. Už si nie je istá, že sa nebojí ničoho a nikoho. Zato, čo práve povedala, ju Karol zmláti ako žito. Ani sa nepohne, iba vystrašene žmurká cez slzy, zatiaľ čo ten netvor ju drží za vlasy a zlovestne na ňu hľadí.

„Pusti ju!" vykríkne zrazu Laura.

„Sklapni, suka!" Karol na ňu zúrivo sykne a tá sa už na nič nezmôže. Má z neho strach rovnako ako Nina. Karolovi nesmie nikdy žiadna oponovať. Ak sa to stane, nemá problém dotyčnú dámu zmlátiť až do krvi. Laura o tom vie svoje. Odvtedy ho poslúcha na slovo a on si ju čičíka. Nie je hlúpa, nemôže brániť sestru a odvrávať mu. Aj keď Karol tvrdí, že ju miluje, jeho prejavy nijako s láskou nesúvisia, preto radšej splní každé jeho želanie. Takto si aspoň ušetrí modriny, ktorými disponuje mnoho dievčat v červenom dome. Na Ninu zrazu dopadne tvrdý úder. Od bolesti vykríkne, padne k zemi a rozvzlyká sa. Laura nepovie na to ani slovo. Sedí v kresle, tlačí si kolená k brade, zatiaľ čo Nina sa chúli v kúte

na opačnej strane balkóna a hlavu si zakrýva rukami.

„Tak ty tu nechceš byť?!“ zúri Karol. Tvár ma od zlosti červenú a v očiach nevyspytateľnú nenávisť. Nina sa trasie. Ani sa na neho nepozrie, nedokáže to. Možno ju Karol dokope, je na to pripravená. No on len stojí, hľadí na trasúce sa klbko pod sebou a zviera päste. Zdvihne pravú ruku, chce jej uštedriť ďalší úder, ale v poslednej chvíli sa zdrží. Potrebuje ju mať celú, krásnu a upravenú. Ak by jej veľmi zohavil tvár, bola by mu nanič.

„Už to nikdy viac nepovedz, rozumela si?! Patríš sem, zapamätaj si to!“

Znova ju schmatne za vlasy a zabodne do nej hrozivý pohľad. „Rozumela si?“ zopakuje otázku. Nina iba prikývne, pretože nie je schopná čokoľvek povedať. „Tvoja sestra má dnes šťastie, ale nabudúce môže skončiť horšie. Si tu nato, aby si jej dohovorila.“

„Jasné, Karol, všetko bude v poriadku, môžeš sa na mňa stopercentne spoľahnúť,“ povie Laura a pomaly k nemu kráča, no v očiach sa jej zračí istá dávka bojazlivosti. Nevie, čo môže od neho očakávať. No Karol sa iba usmeje a nenásytne ju pobozká.

„Tak sa mi to páči.“

Pritisne si ju k sebe a pevne jej dlaňami stlačí zadok. Laura mu opätuje bozky a silene sa na neho usmieva. No v skutočnosti mu túži vyškriabať oči, vyhodiť ho z balkóna a možno ho aj dobodať

nožom. Myšlienkam na to, aké by to bolo, keby Karola zabila, sa nikdy nebráni.

„Nechcem tu počuť žiadne hádky, nech sa to viac nezopakuje."

Karol sa otočí k Nine, ktorá len mlčky prikyvuje a naďalej čupí v rohu.

„Teraz sa postav a choď mi urobiť raňajky," zavelí a ona ihneď vstane. „Sprav mi omeletu," dodá, sadajúc si do kresla. Tlačí si Lauru do lona a tá sa bláznivo rehoce.

„Ah, ty môj nadržanec, už zase to chceš?"

Nina sa zháči pri pohľade na sestru, ktorá si bez hanby obkročmo sadá na Karola. Odvráti od nich zrak a s hrčou v hrdle odkráča do kuchyne.

* * *

Po raňajkách poumýva riady, pozametá dlážku a poroztvára okná. Spoza dverí zachytí tlmený smiech Laury a Karola. Znova sú na práškoch. Je rada, že si ju dnes Karol nevšíma. Užíva si s Laurou, zatiaľ čo ona má na starosti poupratovať celý dom. Robí to s veľkým potešením. Nedbá urobiť čokoľvek iné, len aby sa vyhla Karolovým zvráteným chúťkam. Otvorí vchodové dvere a na chvíľu si dopraje pohľad na peknú prírodu. Dom sa nachádza za mestom, na samote v lese, kde niet ani živej duše. Pár metrov od nej stojí vysoký černoch. Je to Karolova gorila. Nina pre tohto muža nemá iné pomenovanie, keďže ju neustále stráži a ona nemôže z domu vystrčiť bez dovolenia ani nos. Je tu každý deň a v noci

sa strieda s druhou gorilou. Černoch sa zaškerí, čím odhalí svoje biele zuby, a ukáže jej prstom, aby sa vrátila, odkiaľ vyšla. Povzdychne si. Veď sa len chcela nadýchať čerstvého vzduchu a už na ňu gáni. Sklamane vojde do domu, rozhodnutá pokračovať v upratovaní. Je to lepšie, než byť pod Karolovým ťažkým telom. Lepšie, než byť na drogách a znášať jeho odporné dotyky. Kuchyňa sa leskne, tak sa rozhodne, že poupratuje hosťovskú izbu. Všimne si, že dvere v nej sú pootvorené. S handrou v jednej ruke a s vedierkom vody v druhej vstúpi dnu. Vtom jej padne zrak na čosi strašné. Vedierko pustí na zem a voda z neho sa rozleje po dlážke. Stuhne. Naprázdno prehltne a prižmúri oči, lebo si nie je istá, či to, čo vidí, je skutočnosť, alebo sa jej to iba sníva. Na zemi leží mladý muž. Nikdy predtým ho nevidela. Má gaštanové vlasy a bledú pokožku. Nina si nevšíma vodu, ktorá sa rozteká po dlážke a podíde k mužovi bližšie. Skloní sa k nemu a dotkne sa jeho zápästia.

„Božemôj," s hrôzou si uvedomí, že muž je mŕtvy. Má studenú pokožku, žiaden pulz a nejaví známky života. Od zdesenia si zakryje oči, lebo to, čo vidí, jej vyrazí dych. Muž má dopichané ruky a vedľa neho leží striekačka. Heroín. Zomrel na predávkovanie, dochádza jej. Ale ako sa sem tento muž dostal? Odkedy tu je? S panikou vybehne z izby a začne kričať: „Laura! Karol!" Berie schody po dvoch, pričom znova začuje smiech tých dvoch bláznov. Vtrhne do sestrinej spál-

ne. Laura sa rozvaľuje v posteli a neprestáva sa smiať. Karol stojí oproti nej, oblečený v silonkách a v ženskom ružovom korzete. Ústa má nalíčené sýtočerveným rúžom a na hlave sa mu hompáľa parochňa. V inej situácii by to Nine prišlo smiešne, ale teraz jej do smiechu rozhodne nie je. Karolovi sa nepáči, že ich Nina ruší pri hrách.

„Ako si dovoľuješ vstúpiť bez zaklopania, ty hlupaňa?!“ osopí sa na ňu.

„Ja... ja nechápem, ako je to možné. Išla som upratovať hosťovskú izbu a našla som tam mŕtveho muža,“ oznámi mu s búšiacim srdcom.

„Čože?!“ Karol privrie oči do úzkej štrbiny. S blond parochňou pôsobí menej hrozivo, no viac pomätene. Laura prudko vstane z postele a podíde k nim.

„Čo to táraš za nezmysly?“ neveriacky krúti hlavou a rozmýšľa, čo za hlúposti si zasa Nina vymýšľa.

„Do riti!“ Karol si strhne z hlavy parochňu. Tvári sa pritom, akoby prišiel na niečo šokujúce.

„Včera tu bol Viktor. Prišiel si po svoju dávku a zatvoril sa dolu v izbe. My sme sa bavili a ja som naňho úplne zabudol!“ vysype zo seba a rozuteká sa preč z izby. Nina netuší, kto je Viktor, vie len, že je mŕtvy. Prekvapene si vymení pohľad so sestrou a bez váhania sa za Karolom rozbehnú. Vtrhnú do izby, kde leží bezvládne telo, a zdesene pozorujú Karola, ako sa márne pokúša mŕtveho chlapca oživiť. Trasie ním, jačí, dlaňami si búši do čela. S hrôzou si uvedomuje,

že chlapec zomrel kvôli nemu. Dal mu toho príliš veľa a jeho telo to už nezvládlo.

„Čo to robíš, nevidíš, že je mŕtvy?“ upokojuje ho Laura, keď vidí, ako sa Karol chlapca snaží bezúspešne priviesť k životu.

„Drž hubu!“ zvrieskne a ona sa ihneď stiahne. „Ja to vidím, vidím to! Posral som to, do čerta!“

Spotený vstane a podíde k dievčatám. S rozmazanými ústami od rúžu, v ružovom korzete a s hrozivým pohľadom vyzerá celkom ako blázon.

„Teraz ma dobre počúvajte,“ povie vážne, „nikomu o tom ani slovo! Je vám to jasné?“

„Čo chceš s ním urobiť?“ odváži sa opýtať Laura. Nina len mlčí, opretá o zárubňu dverí, a sleduje celé to divadlo.

„Jeho telo upracem a nikto sa o tom, čo sa tu stalo, nič nedozvie. Žiadna polícia, žiadni doktori a varujem vás! Ak o tom niekomu ceknete, vytrasiem z vás dušu!“ chrlí zo seba ako zmyslov zbavený. Je rozrušený, pretože to, čo sa Viktorovi stalo, ho rozhodne vyviedlo z miery.

„Miláčik, upokoj sa. Budeme mlčať ako hrob, však, Nina?“ Laura pozrie na sestru, ktorá len prikývne. Karol nestráca čas. Ponáhľa sa von. Otvorí dvere a kývne rukou na vysokého černocha, ktorý sedí kúsok od domu.

„Poď sem, Max!“

Černoch k nemu podíde a s prekvapením si ho premeriava, ba dokonca sa uškŕňa.